BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 5 września 1953 r. Nr 16 (38) Poz. 101 — 110

TREŚĆ:

101.

ZARZĄDZENIE Nr 54/Ogól. MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 20 sierpnia 1953 r.

w sprawie zmiany zarządzenia Nr 39 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych na szczeblu inwestorów: centralnego i naczelnych resortu budownictwa przemysłowego.

Na podstawie §§ 233 i 234 instrukcji Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 20, zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 104 z dnia 3 maja 1950 r. w sprawie zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji oraz na podstawie § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 105 z dnia 25 marca 1952 r. w sprawie usprawnienia prac Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych inwestorów centralnych i naczelnych, zarządzam, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 39 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych na szczeblu inwestorów: centralnego i naczelnych resortu budownictwa przemysłowego wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy centralnych zarządach Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego z wyjątkiem C. Z. Biur Projektów i C. Z. Szkolenia Zawodowego właściwi dyrektorzy powołują Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych (K.O.P.I.).

2. Przy Zjednoczeniu Przemysłowym Budowy Nowej Huty, Zjednoczeniu Przemysłowym „Metrobudowa", Zjednoczeniu Robót Zmechanizowanych oraz przy Zjednoczeniu Budowy Pieców Przemysłowych, dyrektorzy tych jednostek powołują Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych w trybie ustalonym w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 4 lipca 1951 r. w sprawie powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych oraz organizacjach spółdzielczych (Monitor Polski Nr A-61, poz. 816).

3. Komisje wymienione w ust. 1 i 2 działać będą w ramach uprawnień inwestora naczelnego".

2) § 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych inwestora centralnego wchodzą osoby powołane przez Ministra Budownictwa Przemysłowego drogą nominacji indywidualnych w liczbie 14.

2. Przewodniczącym K.O.P.I. inwestora centralnego jest jej członek pełniący równocześnie funkcję Dyrektora lub z-cy Dyrektora Departamentu Inwestycji. Sekretarzem K.O.P.I. inwestora centralnego jest jej członek pełniący równocześnie funkcję Naczelnika Wydziału Dokumentacji Departamentu Inwestycji do czasu ustalenia wyodrębnionego stanowiska pracy Sekretarza K.O.P.I.

3. Przewodniczący K.O.P.I. zaprasza na posiedzenie tych członków spośród 14 osób wymienionych w ust. 1, którzy z uwagi na swoje kwalifikacje specjalne lub pełnione w resorcie funkcje są najbardziej zaznajomieni z zagadnieniem będącym aktualnie przedmiotem obrad K.O.P.I., z tym jednak, aby średnia roczna ilość członków biorących udział w posiedzeniu nie przekraczała 8 osób, tj. przewodniczący, 6 członków i protokólant.

4. Dla ważności posiedzenia wymagana jest obecność co najmniej przewodniczącego i 4 członków".

3) W § 5 ust. 2 skreśla się słowa „Dyrektorów: Centralnych Zarządów, Zarządu Budowy „Metro" i Instytutów", a wpisuje się słowa: „Dyrektorów jednostek organizacyjnych, przy których powołuje się K.O.P.I.".

4) W § 8 dodaje się ustęp 2 w następującym brzmieniu:

„2. Za udział w posiedzeniach K.O.P.I. wymienionych w § 2 ust. 2 oraz w § 5 ust. 1 przewodniczący oraz członkowie otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych Uchwałą Prezydium Rządu Nr 52 z dnia 10 stycznia 1953 roku zmieniającą Uchwałę Prezydium Rządu Nr 36 z dnia 24 stycznia 1951 roku oraz zgodnie z wyjaśnieniami ogłoszonymi w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów Nr 1 z dnia 8 stycznia 1953 roku, tj. przewodniczący 57.— zł, członkowie 38.— zł. Wynagrodzenie protokólanta K.O.P.I. inwestora centralnego za udział w posiedzeniu ustala się wg stawek diet dziennych na zł 19.—".

5) § 9 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydatki związane z działalnością K.O.P.I., usługami rzeczoznawców i koreferentów pokrywane będą do dnia 31 grudnia 1953 roku ze środków planu inwestycyjnego zabezpieczonych przez Departament Inwestycji. Dotyczy to również wydatków związanych z pracami manipulacyjnymi oraz przepisywaniem na maszynie pism związanych z zakresem prac K.O.P.I. wykonywanych w godzinach pozasłużbowych i wynagradzanych na wniosek przewodniczących K.O.P.I. według obowiązujących norm.

2. Od dnia 1 stycznia 1954 roku wydatki omówione w ust. 1 oraz koszta opracowania założeń projektu dla inwestycji planowanych do P.I. — 1955 roku i lat dalszych pokrywane będą ze środków budżetowych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego w trybie wypłat zaliczkowych".

§ 2. Dla wzmocnienia składów K.O.P.I. wymienionych w § 1 ust. 1 i 2 niniejszego zarządzenia zobowiązuję do wzięcia udziału bez wynagrodzenia w posiedzeniach K.O.P.I. Ministerstwa na wniosek jej przewodniczącego — dyrektorów zainteresowanych departamentów i centralnych zarządów, lub w ich zastępstwie upoważnionych pracowników tych jednostek

Do wzięcia udziału w posiedzeniach K.O.P.I. inwestorów naczelnych zobowiązani są kierownicy odpowiednich branżowo komórek organizacyjnych lub ich upoważnieni zastępcy.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 111 z dnia 30 kwietnia 1953 roku w sprawie zmiany zarządzenia Nr 39 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 kwietnia 1951 roku.

w/z MINISTRA

Inż. St. Farjaszewski
Podsekretarz Stanu

102.

ZARZĄDZENIE Nr 55/Ogól.
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 25 sierpnia 1953 r.

zmieniające zarządzenie Nr 50 z dnia 7 marca 1952 r. w sprawie określenia warunków, którym odpowiadać powinni pracownicy szkolący robotników w zakładach pracy resortu budownictwa przemysłowego oraz zasad wynagradzania tych pracowników.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 22 czerwca 1953 r. zmieniającym zarządzenie z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników szkolących robotników w zakładach pracy podległych niektórym ministrom (Monitor Polski Nr 62, poz. 759) zarządzam, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 50 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 7 marca 1952 r. w sprawie określenia warunków, którym powinni odpowiadać pracownicy szkolący robotników w zakładach pracy resortu budownictwa przemysłowego oraz zasad wynagradzania tych pracowników (Biuletyn Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr 4(11), poz. 27) § 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 11. Wynagrodzenie za szkolenie łącznie z premią za wynik szkolenia podlega podatkowi od wynagrodzeń w myśl przepisów § 7 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 — 4 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-49, poz. 648 i z 1952 r. Nr A-44, poz. 626 oraz Nr A-93, poz. 1444)".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 4 lipca 1953 r.

w/z MINISTRA

Inż. St. Farjaszewski
Podsekretarz Stanu

103.

OKÓLNIK Nr 48
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 19 sierpnia 1953 r.

w sprawie zagospodarowania nadmiernych zapasów materiałowych, wzmożenia dyscypliny zgłaszania zapotrzebowań oraz kontroli prawidłowego wykorzystania przydziałów materiałowych.

W celu zapewnienia należytego zaopatrzenia i właściwej gospodarki materiałowej oraz kontroli prawidłowego wykorzystania przydzielonych materiałów ustalam, co następuje:

Rozdział I. **Zagospodarowanie nadmiernych zapasów materiałowych.**

§ 1. Dyrektorzy centralnych zarządów oraz zjednoczeń (przedsiębiorstw) obowiązani są, począwszy od III kwartału 1953 r., wyznaczać podległym jednostkom organizacyjnym zestawienia kwartalnych zadań w zakresie zagospodarowania nadmiernych zapasów materiałowych, nagromadzonych w tych jednostkach, zwane dalej „zadaniami".

§ 2. 1. Zadania powinny być ustalane w ujęciu ilościowym w stosunku do najważniejszych materiałów (według listy sprawozdawczości miesięcznej) oraz w ujęciu warto-

ściowym w stosunku do ogółu materiałów, w podziale na grupy według planu kont z zachowaniem następującego trybu postępowania:

1) centralne zarządy w terminie do 25 dnia każdego miesiąca poprzedzającego kwartał opracują i prześlą do podległych zjednoczeń (przedsiębiorstw) zadania, oparte na analizie kwartalnych planów zaopatrzenia oraz miesięcznych sprawozdań;
2) centralne zarządy prześlą jednocześnie do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia odpisy tych zadań.

2. Zadania powinny być aktualizowane i korygowane na podstawie sprawozdań (bilansu) za poprzedni kwartał.

3. Zadania powinny być ustalone w nawiązaniu do rzeczywistego stanu gospodarki i ewidencji w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) oraz precyzować liczbowo planowane rezultaty oraz terminy ich realizacji.

4. Zadania powinny obejmować również inne sposoby obniżenia poziomu zapasów do stanu gospodarczo uzasadnionego, jak na przykład:

1) usunięcie opóźnień i nieścisłości w ewidencji zapasów;
2) usunięcie nieścisłości w ewidencji obrotów przedmiotami nietrwałymi;
3) obniżenie limitów zakupu w celu likwidacji nadmiarów za pomocą wewnętrznego zużycia.

§ 3. 1. Wykonanie zadań powinno być kontrolowane w zjednoczeniu (przedsiębiorstwie) zgodnie z postanowieniami instrukcji o wykonaniu zaopatrzenia materiałowego rozdział V „Zasady i tryb kontroli wewnętrznej gospodarki zapasami", stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 97 z dnia 22 kwietnia 1952 r.

Analiza prawidłowości gospodarki zapasami materiałowymi powinna być prowadzona przede wszystkim w stosunku do ważniejszych budów oraz jednostek produkcyjnych i usługowych, podległych zjednoczeniu (przedsiębiorstwu).

2. Centralne zarządy oraz Centralny Zarząd Zaopatrzenia obowiązane są do kontrolowania przebiegu wykonania zadań, ustalonych dla poszczególnych jednostek, na podstawie obowiązującej okresowej sprawozdawczości GUS.

3. Kontrolę w stosunku do centralnych zarządów oraz jednostek podległych bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego wykonywać będzie Centralny Zarząd Zaopatrzenia, w stosunku zaś do pozostałych zjednoczeń i przedsiębiorstw — nadrzędne centralne zarządy.

§ 4. 1. Celem zapewnienia dokładnych podstaw do analizy gospodarki wyrobami hutniczymi (branża II wykazu PKPG nr 296), zjednoczenia (przedsiębiorstwa) obowiązane są do przeprowadzania okresowych spisów z natury zapasów tych wyrobów, nie rzadziej jednak, niż raz na kwartał.

2. Szczegółowe instrukcje wykonawcze w tym zakresie ustali Centralny Zarząd Zaopatrzenia w porozumieniu z Departamentem Księgowości.

Rozdział II. Zgłaszanie zapotrzebowań i kontrola prawidłowego wykorzystania przydziałów materiałowych.

§ 5. Dyrektorzy centralnych zarządów i zjednoczeń (przedsiębiorstw) skontrolują wprowadzenie w życie zasady liimtowania zużycia podstawowych materiałów zgodnie z okólnikiem Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 81 z dnia 10 października 1952 r., a w terminie 30 dni od daty podpisania niniejszego okólnika — usuną wszelkie zaniedbania w zakresie jego stosowania.

§ 6. 1. Dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) złożą w terminach do 1 września i 1 października 1953 r. meldunki:

1) o stanie wprowadzenia w życie zasad limitowania zużycia w podległych jednostkach;
2) o słuszności jednostkowych norm zużycia materiałów.

2. Meldunki, o których mowa w ust. 1 pkt. 1, należy przesłać do nadrzędnego centralnego zarządu, a w odpisie do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia, meldunki zaś, o których mowa w ust. 1 pkt. 2 — do Departamentu Techniki.

§ 7. 1. Centralny Zarząd Zaopatrzenia, Departamenty Techniki i Produkcji oraz centralne zarządy i zjednoczenia kontrolować będą poprzez inspekcję produkcyjno-techniczną i zaopatrzeniową wprowadzenie w życie zasad limitowania zużycia materiałów oraz dyscyplinę przestrzegania tych limitów.

2. Zobowiązuje się służby produkcyjno-techniczne centralnych zarządów i zjednoczeń oraz Departament Produkcji i Departament Techniki do bieżącego kontrolowania prawidłowości jednostkowych norm zużycia.

§ 8. 1. W przypadkach powodujących konieczność powiększenia dotychczasowego przydziału materiałów, zjednoczenia (przedsiębiorstwa) powinny wystąpić o dodatkowy przydział, uzasadniając swe wnioski pełnym bilansem potrzeb materiałowych w skali całego przedsiębiorstwa.

2. W zakresie budów kluczowych i specjalnych należy ściśle przestrzegać zasad ustalonych zarządzeniem Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 30/Og z dnia 3 czerwca 1953 r.

3. Bilans uzasadniający wniosek o przydział powinien zawierać co najmniej elementy przewidziane w załączniku nr 4 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 97 z dnia 22 kwietnia 1952 r.

4. Odpowiedzialność za realność planowego zużycia materiału, stanowiącego uzasadnienie zgłoszonego wniosku o przydział ponosi kierownik służby produkcyjno-technicznej jednostki wnioskującej (zarządu budowlanego, zjednoczenia, centralnego zarządu).

§ 9. Wnioski o dodatkowy przydział na wyroby hutnicze należy zgłaszać na wzorze, stanowiącym załącznik nr 1 do niniejszego okólnika.

§ 10. Dyrektor zjednoczenia (przedsiębiorstwa) występującego z wnioskiem o przydział materiału, objętego obowiązkiem limitowania zużycia według zasad okólnika Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 81, powinien załączyć do wniosku stwierdzenie, omawiające stan wprowadzenia w życie oraz przestrzegania limitowania zużycia materiałów (według wytycznych § 6).

§ 11. Centralny Zarząd Zaopatrzenia obowiązany jest:

1) wstrzymać przydziały materiałów jednostkom, które nie wprowadziły w życie zasad limitowania i kontroli stosowania limitów zużycia materiałów;
2) powiadomić Ministra o każdorazowym wstrzymaniu przydziałów materiałowych z wskazaniem zjednoczenia (przedsiębiorstwa), którego decyzja ta dotyczy.

§ 12. 1. Przed wystąpieniem z wnioskami o przydział, zjednoczenie (przedsiębiorstwo) obowiązane jest ujawnić oraz poddać analizie całość posiadanych zapasów materiału w celu ich wykorzystania dla pokrycia planowego zużycia materiału.

2. W przypdku, gdy posiadane zapasy nie odpowiadają sortymentowo planowym potrzebom, zjednoczenie (przedsiębiorstwo) obowiązane jest zgłosić te zapasy do dyspozycji Centralnego Zarządu Zaopatrzenia (lub nadrzędnego centralnego zarządu) zgodnie z trybem ustalonym przy ujawnieniu i upłynnieniu zbędnych i nadmiernych remanentów materiałów zaopatrzeniowych w jednostkach budownictwa przemysłowego.

3. Centralne zarządy obowiązane są badać możliwości pokrycia zapotrzebowań jednych zjednoczeń zapasami posiadanymi przez inne zjednoczenia (§ 25 instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 97 z dnia 22 kwietnia 1952 r.).

§ 13. Zgłoszenie o przydział, składane z pominięciem zasad podanych w §§ 8—12, nie będą rozpatrywane.

§ 14. 1. Dyrektorzy centralnych zarządów obowiązani są wyciągać konsekwencje służbowe za uchybienia w zakresie wykonania postanowień niniejszego okólnika oraz nagradzać indywidualnie lub zbiorowo za osiągnięcia na odcinku zmniejszenia zapasów materiałowych i realizacji oszczędności w zużyciu materiałów.

2. Dyrektor Centralnego Zarządu Zaopatrzenia obowiązany jest przedstawiać Ministrowi wnioski o ukaranie winnych uchybień w zakresie wykonywania niniejszego okólnika oraz wnioski o udzielenie nagród za osiągnięcia na odcinku zmniejszenia zapasów materiałowych i realizacji oszczędności w zużyciu materiałów.

3. Dyrektorzy centralnych zarządów i zjednoczeń (przedsiębiorstw) obowiązani są wzmóc dyscyplinę wykonywania obowiązujących w resorcie budownictwa przemysłowego przepisów, a w szczególności:

1) w sprawie zaopatrzenia materiałowego;
2) w sprawie gospodarki drewnem usługowym, wbudowanym i drewnianym sprzętem budowlanym;
3) w sprawie obniżenia kosztów zaopatrzenia materiałowego oraz wzmożenia walki o oszczędność materiałów;
4) w sprawie wzmożenia ochrony mienia socjalistycznego w budownictwie przemysłowym;
5) w sprawie limitowania zużycia materiałów.

§ 15. Okólnik wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z MINISTRA

Inż. St. Farjaszewski
Podsekretarz Stanu

Załącznik do okólnika Nr 48 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 sierpnia 1953 r.

1. Zgłoszenie o przydział powinno być uzasadnione pełnym bilansem w skali zjednoczenia, sporządzonym według następującego schematu:

Lp.	Nazwa materiału	Grupa kont	Jedn. miary	Planowe zużycie	Zapas materiału: Na datę wniosku	Zapas materiału: Na koniec okresu	Zapotrzebowanie	Posiadany przydział	Wniosek o przydział
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Zjednoczenia (przedsiębiorstwa), prowadzące roboty na budowach kluczowych (specjalnych), składając wniosek według powyższego schematu podadzą dane (w rubr. 2) — na przykład:

„Ogółem zjednoczenie — Stal gr. kont 14,
w tym Budowa . . . . "

W rubr. 5 należy podać planowe zużycie materiału od daty wniosku do końca okresu przydziałowego. (Na przykład: jeśli zjednoczenie posiada przydział stali gr. kont 14 na rok 1953, zaś sporządza wniosek w miesiącu lipcu — wówczas powinno podać planowe zużycie na okres od 1 lipca 1953 r. do 31 grudnia 1953 r.).

W rubryce 6 należy podać posiadany rzeczywiście aktualnie zapas (według przykładu na 1 lipca 1953 r.), zaś w rubryce 7 — planowy zapas uzasadniony normą na koniec okresu przydziałowego (w przykładzie na 31 grudnia 1953 r.).

W rubryce 8 należy podać dane według rachunku:
rubryka 5 — rubryka 6 + rubryka 7 = rubryka 8.

W rubryce 9 należy podać ilość niezrealizowanego przydziału materiału (w przykładzie: przydział na rok 1953 — realizacja w I półroczu 1953 r.).

W rubryce 10 — należy podać wnioskowaną ilość dodatkowego przydziału według rachunku: rubryka 10 = rubryka 8 — rubryka 9.

Zgłoszenie według powyższego schematu zastępuje wniosek według zasad załącznika nr 4 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 97 z dnia 22 kwietnia 1952 r.

2. Planowe zużycie materiału, stanowiące podstawę do wystąpienia o przydział (rubryka 5 powyższego schematu) powinno być bezwzględnie uzasadnione wyliczeniem, opartym na rzeczowym planie produkcji według sortymentów robót.

Uzasadnienie takie powinno być przestawione w załączniku do wniosku oraz powinno zawierać dane według następującego schematu.

Uzasadnienie planowego zużycia na okres . . . .

Lp.	Planowe zadania produkcyjne według sortymentów	Jednostka miary produkc.	Wielkość zadań	Materiał: Norma zużycia	Materiał: Planowe zużycie	Materiał: Norma zużycia	itd.
1	2	3	4	5	6	7	8
	Razem	tys. zł					

Sporządzenie wyliczenia uzasadniającego planowe zużycie, według powyższego schematu, należy do obowiązków służby produkcyjno-technicznej.

W stosunku do najbliższego miesiąca — uzasadnienie powinno być oparte na planach operatywnych, sporządzonych przez służbę produkcyjno-techniczną, zgodnie z zarządzeniem Ministra Budownictwa Przemysłowego nr 20 z dnia 30 stycznia 1952 r.

W stosunku do poszczególnych sortymentów robót, wyszczególnionych w rubryce 2 zadania produkcyjne powinny być podane w rubryce 4, w rzeczowych jednostkach miary wymienionych w rubryce 3. Planowe zużycie materiału na poszczególne sortymenty robót (rubryka 6) oblicza się mnożąc dane z rubryki 4 i rubryki 5.

W stosunku do pozycji „razem" — należy podać w rubryce 4 łączną wartość planowych zadań produkcyjnych — zaś w rubryce 5 obliczyć przeciętny wskaźnik zużycia materiału na 1 miln. zł przerobu (na podstawie rubryki 6 i rubryki 4).

3. W stosunku do posiadanego aktualnie zapasu (rubryka 6 schematu podanego w ust. 1 nin. paragrafu) — należy podać wyliczenie wskazujące na prawidłowość wykorzystania przyznanego uprzednio przydziału.

Wyliczenie należy podać według następującego schematu:

Wyliczenie wykorzystania przydziału w okresie . . . .

Lp.	Nazwa materiału	Grupa kont.	Jedn. miary	Posiadany przydział	Realizacja przydziału	Inne przychody	Razem do dyspozycji	Zużycie	Inne rozchody	Posiadany zapas
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Rubryka 8 — rubryka 6 + rubryka 7.
Rubryka 11 — rubryka 8 + rubryka 9 — rubryka 10.

W stosunku do pozycji „Zużycie materiału" (rubryka 9) — obowiązuje załączenie stwierdzenia podpisanego przez Naczelnego Inżyniera Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) uzasadniającego prawidłowość zużycia materiałów w stosunku do wykonanych zadań produkcyjnych.

Wyliczenie należy podać za okres od początku okresu przydziałowego do daty wystąpienia z wnioskiem (na przykład — jeśli wniosek dotyczy II półrocza — należy podać wyliczenie za okres 1.I — 30.VI).

104.

PISMO OKÓLNE Nr 15

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO GABINET MINISTRA

z dnia 21 sierpnia 1953 r.

w sprawie sporów prowadzonych przed sądami zagranicznymi.

W związku z koniecznością ustalenia w budżecie państwowym wydatków z tytułu procesów toczących się przed sądami zagranicznymi, Ministerstwo Finansów prowadzić będzie dokładną ewidencję tych spraw.

W związku z tym jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego zarówno występujące w charakterze powoda jak pozwanego w powyższych sprawach, powinny w terminie do dnia 15 września 1953 r. nadesłać do Gabinetu Ministra Budownictwa Przemysłowego następujące dane dla każdej poszczególnej sprawy na oddzielnym kwestionariuszu:

1) nazwa jednostki organizacyjnej, która prowadzi proces;
2) czy strona polską jest powodem czy pozwanym;
3) dokładne określenie przeciwnika procesowego;
4) przedmiot sporu;
5) oznaczenie sądu, przed którym spór się toczy;
6) data wszczęcia procesu;
7) instancja, w której toczy się spór;
8) o ile spór toczy się w instancji odwoławczej lub wyższej, jakie było orzeczenie w instancji lub instancjach, które w tej sprawie już wydały orzeczenie;
9) jakie są widoki na korzystny, ostateczny wynik sporu;
10) czy i przez jakich adwokatów zastąpiona jest strona polska;
11) jakie kwoty wydano już w tym sporze i z jakiego tytułu;
12) jakie przewidywane są dalsze wydatki w sporze i z jakiego tytułu;
13) czy wskazane jest ugodowe załatwienie sprawy i z jakiego powodu;
14) spodziewany termin zakończenia sporu.

W przypadkach konieczności wytoczenia sporu przed sądem zagranicznym, jednostki organizacyjne budownictwa przemysłowego obowiązane są uprzednio porozumieć się z Gabinetem Ministra.

Gabinet Ministra (Wydział Prawny):

1) będzie prowadził zbiorczą ewidencję spraw toczących się przed sądami zagranicznymi;
2) będzie podawał do wiadomości Ministerstwa Finansów dane odnośnie wyżej wymienionych spraw;
3) powiadomi w terminie do dnia 30 września 1953 r. Ministerstwo Finansów o sprawach wytoczonych przed dniem wydania niniejszego pisma okólnego.

DYREKTOR GABINETU

Mgr Z. Jamrógiewicz

105.

PISMO OKÓLNE Nr 19

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT TECHNIKI

TE-2/3314/53

z dnia 29 lipca 1953 r.

w sprawie ogólnych wytycznych organizacji centralnych zbrojarni na budowie.

Departament Techniki podaje do wiadomości i stosowania opracowane przez Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa przy współudziale Departamentu Techniki „Ogólne wytyczne organizacji centralnych zbrojarni na budowie", stanowiące załącznik do niniejszego pisma.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Mgr Inż. St. Hojarczyk

Załącznik do pisma okólnego
Nr 19 Departamentu Techniki
z dnia 29 lipca 1953 r.

OGÓLNE WYTYCZNE

organizacji centralnych zbrojarni na budowie.

1. Definicja.

Centralna zbrojarnia na budowie jest to punkt produkcji pomocniczej, na którym przygotowywane są elementy zbrojenia stalowego w zakresie wszystkich czynności, które mogą być wykonane poza obiektem. Będzie więc to: cięcie i gięcie stali, przedmontaż elementów łącznie z powiązaniem ich przy pomocy spawania lub drutu.

Celem organizowania centralnych punktów pomocniczych na budowie jest usprawnienie przebiegu produkcji przez:

a) prawidłowe i jak najbardziej szerokie wprowadzanie zmechanizowania czynności oraz dobre wykorzystanie zastosowanych mechanizmów;
b) zastosowanie pracy ciągłej i równomiernej w organizacji produkcji, dającej najlepsze efekty wykorzystania środków produkcji;
c) prawidłową gospodarkę materiałami i umożliwienie uzyskania maksymalnych oszczędności;
d) podniesienie jakości wykonania;
e) „ kwalifikacji zawodowej;
f) montaż gotowych bloków (szkieletów) i siatek.

Powyższe warunki dadzą się znacznie łatwiej osiągnąć na centralnej zbrojarni niż na poszczególnych punktach pojedynczych na budowach.

2. Podstawowe elementy projektowania Centralnych Zbrojarni.

2. 1. Aby zaprojektować Centralną Zbrojarnię należy przeprowadzić dokładną analizę dokumentacji technicznej, ustalić jakiego rodzaju i w jakich ilościach potrzebne będą dla budowy elementy, które będą wykonywane na Centralnej Zbrojarni.

Rodzaj elementów należy określić przez:

a) ciężar całego elementu,
b) gabaryt,
c) średnice stali,
d) ilość cięć i gięć w każdej średnicy stali,
e) zakres przedmontażu, jaki może być wykonany w wytwórni pomocniczej.

W dostosowaniu do przeprowadzonej analizy Centralną Zbrojarnię należy wyposażyć w odpowiednie maszyny i urządzenia.

2. 2. Dla określenia mocy produkcyjnej wytwórni trzeba ustalić szczytowe nasilenie robót wynikające z harmonogramów asortymentowych względnie z ustalonego rozwoju dynamicznego wykonania robót zbrojarskich.

Uwzględniając możliwość rozłożenia wykonania zbrojenia na dłuższy okres czasu szczytowe nasilenie może być zmniejszone w odpowiednim stopniu.

W zasadzie należy uwzględniać pracę jednozmianową z tym jednak, że wierzchołki szczytów nasilenia robót będą pokrywane przez uruchomienie drugiej zmiany.

2.3. Układ mechanizmów i miejsc roboczych powinien być tak zaprojektowany, żeby zapewnić ciągłość operacji następujących po sobie kolejno, bez potrzeby powrotu z dalszych stanowisk roboczych na pierwotne.

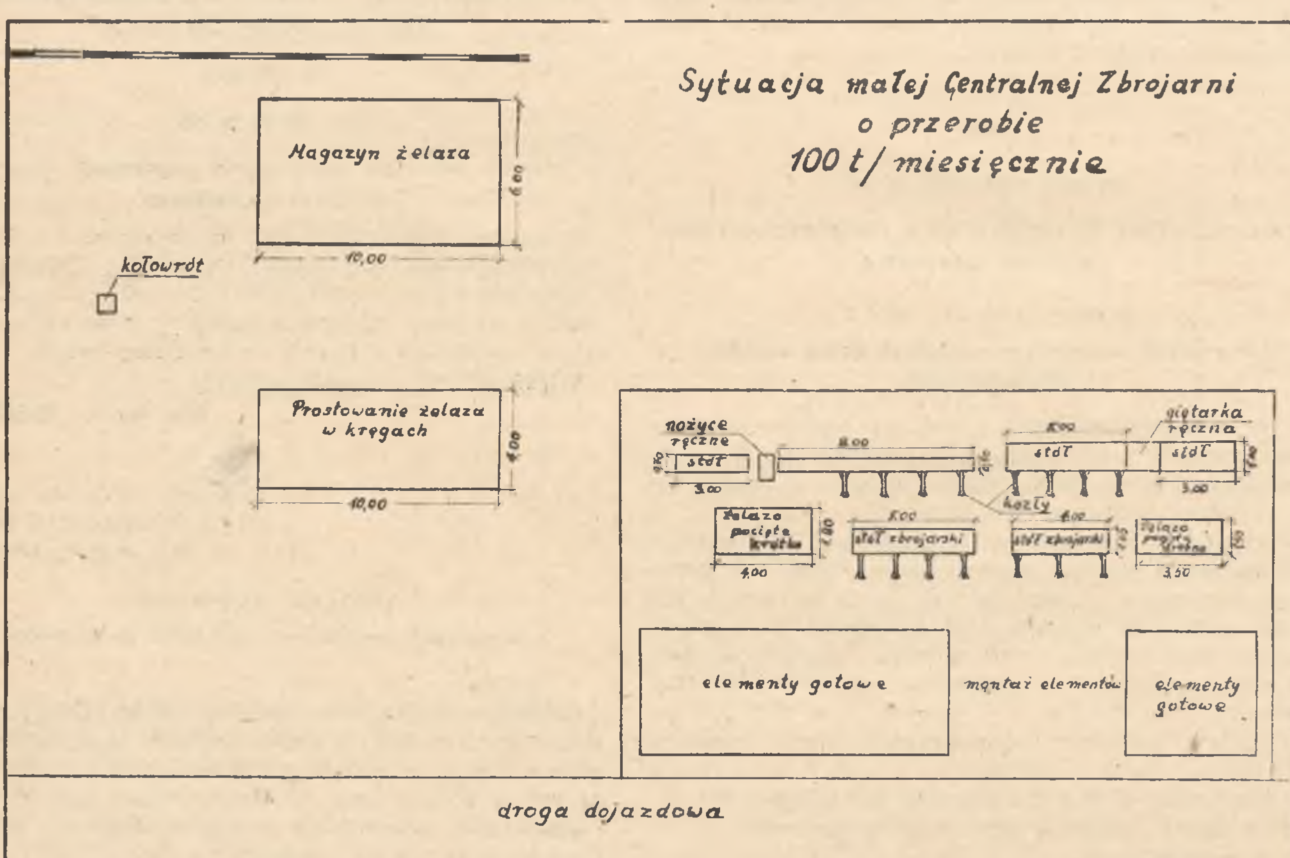
Stal ze składu powinna iść do czyszczenia ze rdzy, następnie na nożyce i giętarki, a potem na przedmontaż (żelazo małych średnic przychodzące w zwojach musi być przedtem rozwijane i prostowane).

Gotowe elementy proste lub złożone jako półfabrykaty zostają przetransportowane do miejsca montażu na budowie. Ważną rzeczą jest odpowiednie posegregowanie wg dokumentacji technicznej i znakowanie ich w sposób łatwo widoczny.

2. 4. Rozplanowanie ustawienia maszyn i miejsc roboczych ustala się w sposób zapewniający ciągłość wykonywania operacji wynikających z technologii. Ustalenie procesu powinno uwzględniać następujące elementy:

a) składowisko stali i miejsce dla prostowania stali cienkiej do ∅ 12 mm;
b) nożyce do cięcia wraz z szablonem dla długości;
c) równolegle do kierunku ruchu stali ustawiane są stoły do gięcia cienkich średnic;
d) za nożycami ustawiona jest giętarka dla gięcia stali grubszych średnic ponad ∅ 12 mm;
e) za giętarką lub równolegle do niej ustawione są kozły dla przedmontażu scaleniowego;
f) składowisko gotowych elementów przygotowanych do transportu.

Giętarka, nożyce i stoły zbrojarskie powinny być przykryte dachem (wiatą).

Zarówno skład materiałów jak i skład gotowych elementów powinny mieć dojazdy i powiązania transportem wewnętrznym w ramach placu budowy.

3. Powiązanie organizacyjne zbrojarni z produkcją na obiektach.

3. 1. Centralna Zbroj. w zasadzie podporządkowana jest kierownictwu całości budowy, które rozdziela dysponowaną moc produkcyjną między poszczególne obiekty. Podział tej mocy w oparciu o zatwierdzony plan produkcyjny dokonywany jest przez Kier. Budowy lub Głównego Inżyniera przy uwzględnieniu aktualnych potrzeb produkcji na poszczególnych obiektach. Kierownicy robót na obiektach dokonują zamówień na wykonanie elementów zbrojenia.

Zamówienia te powinny być zgłaszane przynajmniej z 2-tygodniowym wyprzedzeniem rozpoczęcia przygotowania zbrojenia, tak, aby okres wykonania zbrojenia mieścił się w ramach żądanego terminu dostawy.

3. 2. Kierownictwo Centralnej Zbrojarni względnie jej pracownik odpowiedzialny za produkcję powinien być w ścisłym kontakcie z Kierownictwem Robót na obiekcie, aby być wprowadzonym w projektowane metody i kolejność montażu zbrojenia.

Ułatwi to w znaczny sposób prawidłową kolejność wykonywania elementów na zbrojarni oraz racjonalne scalenie i dobieranie zespołów (brygad).

4. Zarządzanie produkcją.

4. 1. Produkcja na Centralnej Zbrojarni powinna być tak zorganizowana, aby możliwie zapewnić pracę ciągłą i równomierną maszyn i brygad roboczych.

Planowanie operatywne w Zbrojarni musi być ściśle powiązane z planowaniem operatywnym produkcji na obiektach. Powiązanie to powinno znaleźć swój wyraz przede wszystkim w miesięcznych planach operatywnych z uwzględnieniem odpowiedniego wyprzedzenia produkcji Zbrojarni w odniesieniu do planowanego montażu na obiekcie.

Planowanie operatywne tygodniowo-dobowe powinno być zestawiane zgodnie z obowiązującą instrukcją.

4. 2. Proces produkcyjny przygotowania zbrojenia oraz przedmontażu należy podzielić na poszczególne czynności robocze i operacje przydzielając ich wykonanie odpowiednio zestawionym zespołom (brygadom) roboczym.

Poszczególne zespoły łączone są w brygady otrzymujące w zasadzie zlecenia, które obejmują przygotowania zbrojenia dla poszczególnych obiektów względnie części obiektów.

Takie ustawienie brygad ułatwia znacznie osiąganie terminowości produkcji i zachowanie właściwej kolejności wykonywania elementów w dostosowaniu do potrzeb obiektów. W szczególnych wypadkach mogą być z brygady wydzielone zespoły obsługi maszyn, które pracowałyby dla całości produkcji wytwórni, osiągając przez to lepsze wykorzystanie maszyn. Zamówienie na zbrojenie otrzymane z obiektu przekazywane jest brygadom w formie zleceń roboczych obejmujących całość zlecenia lub jego część.

4. 3. Wykonane w zbrojarni elementy powinny być kontrolowane i przyjmowane przez Kierownictwo obiektu względnie z jego ramienia przez brygadzistę wykonującego montaż na obiekcie. Kontrola wykonania obejmuje sprawdzenie zgodności wymiarów z dokumentacją techniczną i jakości wykonania.

4. 4. Stal zbrojeniowa na składzie winna być posortowana nie tylko wg średnic, ale również i wg długości prętów celem łatwiejszego i prawidłowego doboru długości stali zapewniającej jak największe ograniczenie odpadów. Wszystkie gotowe elementy powinny być widocznie znakowane i składowane w taki sposób, aby umożliwić prawidłową ekspedycję i właściwą kolejność wysyłki na obiekty.

Praktyczne wskazówki dla wykonawstwa na budowie.

Rozpatrzymy następujące wyposażenie C. Zbroj. w sprzęt i maszyny.

1. C. Zbroj. posiada 1 nożyce ręczne i 1 stół do gięcia stali wg: K. N. i S. J. zespół 1 zbrojarz i 1 pomocnik wykona przedmontaż stali do 18 mm w ilości 800 kg i ∅> 18 mm — 1 600 kg. W tym wypadku nożyce nie będą wykorzystane w pełni.

2. C. Zbroj. posiada 1 nożyce ręczne i n stołów, tak, aby nożyce były wykorzystane w pełni.

W przypadku 2: zespół 1 zbrojarz i 1 pomocnik będą przeciążeni i dla pełnego wykorzystania nożyc trzeba dodać do zespołu 1 zbrojarza i 1 pomocnika oraz 2 stoły zbrojarskie.

Przyjmując % stosunek ∅ tak: do 18 mm — 65%
> 18 mm — 35%

ogólnego tonażu stali; obliczamy przerób C. Zbrojarni na 1 zmianę, który wynosi 4 tony, a miesięcznie 100 ton, jest to C. Zbrojarnia mała.

3. C. Zbroj. posiada: 1 nożyce mech. 1 giętarkę mech i 2 stoły zbrojarskie.

Przy tym wyposażeniu należy zespół 1 zbrojarz + 1 pomocnik powiększyć dla ∅ 18 mm o 1 pomocnika, a dla ∅> 18 mm o 1 zbrojarza + 1 pomocnika i 2 stoły.

Taka C. Zbrojarnia w założeniu:

∅ do 18 mm w ilości 65%
> 18 mm „ 35%

ogólnego tonażu będzie miała przerób dzienny 5 ton, a miesięczny 125 ton i określimy ją jako C. Zbroj. średnia.

4. C. Zbroj. posiada: 1 nożyce mech. i 2 giętarki.

Przy tym wyposażeniu zespół 1 zbrojarz i 1 pomocnik trzeba zwiększyć zależnie od ∅ stali, a więc dla ∅ do 18 mm o 2 zbrojarzy i 2 pomocników, a w przypadku ∅> 18 mm o 2 zbrojarzy i 2 pomocników. W tym przypadku 1 nożyce mech. są przeciążone.

5. C. Zbroj. posiada: 2 nożyce mech. i 3 giętarki.

Przy tym wyposażeniu w maszyny trzeba, aby były one całkowicie wykorzystane, szczególnie 2 nożyce mech., dlatego też należy zespół zbrojarski wg K. N. i S. J. wynoszący: 1 zbrojarz i 1 pomocnik powiększyć, jak następuje: dla ∅ do 18 mm o 2 zbrojarzy i 2 pomocników, a dla ∅> 18 mm o 4 zbrojarzy i 4 pomocników.

Przyjmując stosunek % średnic: do 18 mm — 65%
> 18 mm — 35%

ogólnego tonażu stali otrzymujemy przerób dzienny 10 ton, a miesięczny 250 ton, co kwalifikuje C. Zbroj. do dużej.

6. Centralna Zbrojarnia musi być tak usytuowana, aby leżała w środku ciężkości transportu stali od poszczególnych obiektów, czyli aby transport był jak najtańszy.

7. 1. a) C. Zbroj. mała powinna mieć następujące wyposażenie w maszyny i sprzęt: 1 nożyce ręczne, 4 stoły do gięcia żelaza i 3 stoły do przedmontażu elementów, 1 lampa lutownicza benzynowa, bęben do rozwijania cienkiej stali, 4 platformy na tor 600 mm i odcinek toru [illegible] mb o prześwicie 600 mm.

b) C. Zbrojarnia średnia powinna mieć następujące wyposażenie w maszyny i sprzęt: 1 nożyce mech., 2 giętarki mech. i 1 spawarka elektryczna punktowa i 1 stykowa, 1 szlifierka, 1 lampa lutownicza benzynowa, 2 bębny do rozwijania cienkiej stali, 8 platform na tor 600 mm i odcinek toru 400 mb o prześwicie 600 mm, 5 stołów do przedmontażu elementów, 1 maszyna do prostowania stali.

c) C. Zbrojarnia duża powinna mieć następujące wyposażenie w maszyny i sprzęt: 2 nożyce mech., 3 giętarki mech., 7 stołów do przedmontażu elementów, 1 spawarka elektr. punktowa i 1 stykowa, 1 lampa lutownicza benzynowa, 1 szlifierka, 12 platform na tor 600 mm, odcinek

600 mb toru o prześwicie 600 mm, 3 bębny do rozwijania stali cienkiej, 1 maszyna do prostowania stali.

Ponadto każda C. Zbrojarnia powinna posiadać w zależności od wielkości, następujący sprzęt:

1) klucze zbrojarskie,
2) zaciski i zaczepy,
3) kowadło,
4) szczypce do wiązania zbrojenia,
5) kozły,
6) przecinaki,
7) młotki o wadze ok. 2 kg,
8) miarki składane,
9) rury dł. ok. 2 mb. dla przedłużenia klucza,
10) szczotki druciane do czyszczenia żelaza,
11) szyldy do metryk wygiętego żelaza.

7. 2. Na 1 m² powierzchni składowania należy liczyć 3,5 do 4,2 ton stali.

Pow. magazynu stali zbrojeniowej wynosi dla C. Zbrojarni:

a) małej: $60 \times 4 . {}^1/_4 = 60$ m²,
b) średniej: $60 \times 5 . {}^1/_4 = 75$ m²,
c) dużej: $60 \times 10 . {}^1/_4 = 150$ m².

7. 3. Powierzchnia stanowisk:

a) Prostowanie stali ręczne wymaga 10 koziołków i stół, co zajmuje łączną powierzchnię ca 40 m²;
b) Prostowanie, rozwijanie i cięcie za pomocą automatu AN8 wymaga długości: 4,5 m; szer. 0,8 m;
c) Stoły rolkowe dla ∅ do 21 mm o długości 5 m i szer. 0,7 zajmują pow. $2 \times 5 \times 0,7 = 7$ m²; stół jeden ma opór i liniał;
d) Nożyce mech. typ 4CZN; dług. 1,64 m, szer. 0,6 m pow. ca 2 m²;
e) Giętarka mech. typ 40 ZG — długości 1,34, szer. 0,77 m, pow. ca 2 m²;
f) stoły rolkowe dla ∅ > 10 mm mają 3,5 m dług. każdy, pow. więc wynosi: $3 \times 3,5 \times 0,7 \times 2 = 15$ m²;
g) Spawarka elektr. stykowa ASIF 50 dług. 1,66 m, szer. 0,7 m, pow. ca 2 m²;
h) Spawarka elektr. stykowa ASIF 100 dług. 2,85 m, szer. 1,9 m, pow. ca 6 m²;
i) Nożyce ręczne zajmujące pow. do 2 m²;
j) Stoły do przedmontażu mają pow.: $5 \times 1 = 5$ m²;
k) Spawarka elektr. punktowa typu MTP 75 i MTP 100, dług. 1 m, szer. 0,75 m, pow. ca 2 m².

8. Czynności:

8. 1. Czyszczenie stali odbywa się za pomocą szlifierki elektrycznej z giętkim wałkiem lub szczotek drucianych bądź opalania plam tłustych lampą benzynową lutowniczą.

8. 2. Prostowanie stali cienkiej można wykonać na stołach zbrojarskich ręcznie lub na kołowrotkach, bądź za pomocą automatu typu AN 8.

8. 3. Cięcie prętów na miarę wykonujemy za pomocą nożyc ręcznych dźwigniowych lub nożyc mechanicznych typu 40 ZN.

8. 4. Gięcie stali na stołach zbrojarskich wg rysunku odbywa się przy pomocy dźwigni — kluczy odpowiednio przedłużanych rurką dług. 1 — 2 m i bolców umocowanych na końcu stołu na płycie. Zespół 1 zbrojarz i 1 pomocnik wykonują tę pracę.

8. 5. Dla uzyskania odpowiedniej długości prętów i wyrobienia odpadków stosujemy spawanie stykowe za pomocą spawarki elektrycznej typu ASIF 50 i ASIF 100 zależnie od ∅ prętów.

8.6. Część stali pociętej i wygiętej w C. Zbroj. będzie podlegała przedmontażowi w wytwórni. Przyjmujemy 40% całej ilości stali.

Częściowy przedmontaż obejmuje takie elementy, jak: słupy, belki i siatki, które montuje się na stołach zbrojarskinch i przewozi na miejsce tymczasowego składowania. Elementy te są łączone za pomocą spawania punktowego przy użyciu spawarki elektrycznej punktowej typu ATP 25, ATP 50, ATP 75, MTP 75, MTP 100, SK 75 lub wiązane drutem.

9. **Zestawienie załóg w Centralnych Zbrojarniach**

Czynności	Rodzaj Centralnych Zbrojarni: Mała do 2 ton/zmianę	Mała do 4 ton/zmianę	Średnia 5 ton/zmianę	Duża 10 ton/zmianę
Czyszczenie stali	1 p.	1 p.	—	—
Prostowanie ręczne	1z+1p	1z+1p	—	—
Cięcie ręczne	2 p	3 p	—	—
Gięcie ręczne	1z+1p	2z+2p	—	—
Przedmontaż	1z+1p	2z+2p	2z+2p	5z+5p
Transport	2 p	2 p	2 p	5 p
Rozwijanie, prostowanie i cięcie AN 8	—	—	2 p	2+2p
Giętarka mech. 40 ZG	—	—	1z+2p	3z+6p
Szlifierka	—	—	1z+1p	2(1z+1p)
Spawarka stykowa i punktowa	—	—	1s+2p	1s+2p
Nożyce mechaniczne	—	—	2 p	2+2p
Razem: rzemieślników	3	5	5	11
pomocników	8	11	13	28
Ogółem	11	16	18	39

Legenda: z — zbrojarz
s — spawacz
p — pomocnik

Uwaga: w średniej C. Zbroj. w braku szlifierki z giętkim wałkiem czyszczenie stali odbywa się ręcznie za pomocą szczotek drucianych przez 1 pracownika — w dużej przez 2 pomocników. Wydajność pracy w poszczególnych zespołach roboczych powinna być równomierna.

10. W dużych C. Zbroj. należy prowadzić oddzielny rozrachunek za wykonane roboty wg poszczególnych czynności, jak: cięcie, gięcie, przedmontaż i spawanie stali.

11. C. Zbroj. powinna otrzymać od Kierownictwa Budowy obiektów wykaz i szkic elementów scalonych, tak aby jednoznacznie i dokładnie mogła wykonać zamówienie.

12. Półfabrykaty należy oznaczać za pomocą farby, kredą lub przywieszanych tabliczek i układać rzędami na podkładkach z drewna lub betonowych.

13. C. Zbroj. jako samodzielna jednostka w terenie powinna mieć następujące urządzenia:

1) doprowadzoną bocznicę kolejową,
2) drogę dojazdową,
3) odwodniony i umocniony teren,

4) doprowadzoną siłę, światło i wodę,
5) teren ogrodzony i strzeżony.

14. Ciężar maksimalny elementów zbrojenia zblokowanego przy ładowaniu ręcznym nie powinien przekraczać 100 kg. Przy ładowaniu mechanicznym ciężar ten może dochodzić do 500 kg.

106.

PISMO OKÓLNE Nr 47

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. KS-I/AN-1a

z dnia 13 sierpnia 1953 r.

w sprawie księgowego ujęcia różnic cen cegły i żwiru.

W związku z ustaleniami Urzędu Rady Ministrów — Biuro Działu Budownictwa w sprawie odrębnego ujmowania różnic cen cegły i żwiru wynikających pomiędzy cenami przemysłu kluczowego a wyższymi cenami liczonymi przez przemysł terenowy — Departament Księgowości ustala następujące zasady księgowania tych różnic.

W ramach konta 121/3, „różnice wyceny wewnętrznej" należy prowadzić analitykę jak następuje:

121/3 „różnice wyceny wewnętrznej"
121/3/1 „różnice wyceny wewnętrznej cegły zakupywanej z przemysłu terenowego"
121/3/2 „różnice wyceny wewnętrznej żwiru zakupowanego z przemysłu terenowego"
121/3/3 „różnice wyceny wewnętrznej pozostałych materiałów".

W zależności od stosowanej w poszczególnych jednostkach techniki księgowań ewidencję powyższych różnic można prowadzić na jednej karcie w układzie tabelarycznym lub oddzielnych kontach.

Rozliczanie różnic powyżej podanych 3 grup materiałów przeprowadza się według dotychczasowych zasad ustalonych w komentarzu do branżowego planu kont dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych.

Równocześnie Departament wyjaśnia, że różnice pomiędzy cenami ewidencyjnymi cegły i żwiru a cenami liczonymi przez przemysł kluczowy na cegłę i żwir winny być ujmowane w poz. 123/3/3.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU **Cz. Krzemiński**

107.

PISMO OKÓLNE Nr 48

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

L. dz. Ks-II/S

z dnia 20 sierpnia 1953 r.

w sprawie zmiany rozdzielnika instrukcji G.U.S. w sprawie sprawozdawczości statystycznej na rok 1953.

W związku ze zmianą zakresu działania Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów, z dniem 1 lipca 1953 r. Główny Urząd Statystyczny pismem okólnym nr 16/2 z 17 lipca 1953 r. uchylił przewidziany w rozdzielnikach instrukcji GUS w sprawie sprawozdawczości statystycznej na 1953 r. obowiązek składania sprawozdań finansowych do Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów.

Podając powyższe do wiadomości i wykonania Departament wyjaśnia, co następuje:

a) w przypadku, gdy zgodnie z postanowieniami instrukcji określone sprawozdanie należało składać w 1 egzemplarzu do Departamentu Księgowości i w 1 egzemplarzu do właściwego Departamentu Finansowego Ministerstwa Finansów, obecnie należy nadsyłać je tylko w 1 egzemplarzu do właściwego Departamentu Finansowego Ministerstwa Finansów, tj. do Departamentu Finansów Budownictwa;
b) w przypadku, gdy instrukcja przewidywała nadsyłanie określonego sprawozdania tylko w 1 egzemplarzu (do Departamentu Księgowości Ministerstwa Finansów), należy je składać nadal w 1 egzemplarzu do właściwego Departamentu Ministerstwa Finansów, tj. do Departamentu Finansów Budownictwa.

Jednocześnie Departament zwraca uwagę podległym jednostkom sprawozdawczym na konieczność ścisłego przestrzegania uregulowanych instrukcjami GUS rozdzielników sprawozdań, jak wykazała bowiem dotychczasowa praktyka niektóre jednostki nadsyłały zbędnie do GUS i do PKPG sprawozdania finansowe, mimo że właściwe instrukcje branżowe o sprawozdawczości nie przewidywały w/w urzędów w rozdzielnikach tych sprawozdań.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Cz. Krzemiński

108.

PISMO OKÓLNE Nr 49

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

KS-I/D-1a

z dnia 21 sierpnia 1953 r.

w sprawie ewidencji zwrotów środków P.I. 1952 r.

W związku z niejednolitym ujmowaniem księgowym przez jednostki będące inwestorami bezpośrednimi zwrotów środków z P.I.1952 r., dokonywanych na ich rzecz po dniu 31 grudnia 1952 r., Departament Księgowości zawiadamia, że w wyniku porozumienia Ministerstwa Finansów z Centralą Banku Inwestycyjnego zostało w tym zakresie ustalone, co następuje:

W celu zachowania zgodności zapisów dokonywanych w ramach konta „Finansowanie inwestycji" z zapisami Banku Inwestycyjnego, należy w ramach powyższego konta prowadzić dwa subkonta: jedno pasywne, którego saldo winno być zgodne z zapisami oddziałów Banku Inwestycyjnego, a drugie aktywne służące wyłącznie dla ujęcia zwrotów środków P.I. 1952 r.

W bilansach inwestorów bezpośrednich dane konta „Finansowanie inwestycji" wykazywane być powinno jednostronnie, tj. per saldo obydwu kont.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Cz. Krzemiński

109.

PISMO OKÓLNE Nr 50

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

KS-I/D-1a

z dnia 21 sierpnia 1953 r.

w sprawie zasad księgowości rejestrowej.

Przeprowadzone przez Departament Księgowości Ministerstwa Finansów liczne lustracje przedsiębiorstw, stosujących księgowość rejestrową, względnie niektóre tylko rejestry lub urządzenia rejestrowe wykazały, że przedsiębior-

stwa nie zachowują formalnych wymogów, jakim winna odpowiadać prawidłowa księgowość.

W związku z powyższym Departament Księgowości zwraca uwagę na konieczność ścisłego przestrzegania następujących podstawowych wymagań, od których jest uzależnione uznanie księgowości za prowadzoną w sposób prawidłowy pod względem formalnym:

1) Rejestry winny być wypełniane czytelnie atramentem, względnie przy pomocy ołówka chemicznego, przy czym poszczególne strony rejestrów powinny być oznaczone bieżącą numeracją.
2) Wszelkie wycierania, wyskrobywania, przerabianie zapisów itp. czynności dokonywane w rejestrach są niedozwolone. Zapis omyłkowy może być poprawiony wyłącznie w drodze przekreślenia umożliwiającego odczytanie zapisu pierwotnego i dokonanie nad nim względnie obok zapisu właściwego. Poprawka dokonana w powyższy sposób winna być opatrzona parafą pracownika dokonującego zapisów w rejestrze.
3) Przy dokonywaniu zapisów w rejestrach należy bezwzględnie przestrzegać zasady powiązania pomiędzy dokumentem stanowiącym podstawę zapisu i rejestrem, w którym dokonano zapisu (bieżąca numeracja dokumentów, numeracja nadawana dokumentem w rejestrach, symbole kont przeciwstawnych).
4) Niezapisane części rejestrów winny być kasowane podobnie, jak to się czyni z raportami kasowymi (znak Z).
5) Rejestry po ich zamknięciu winny być zaopatrzone podpisami pracowników, którzy je prowadzili bieżąco, zadekretowali i sporządzili polecenia księgowania po uprzednim ich uzgodnieniu.
6) Dokonanie zapisów w rejestrach nie zwalnia od obowiązku zaksięgowania łącznych sum rejestrów na kontach syntetycznych. Zaksięgowanie to winno nastąpić na podstawie poleceń księgowania sporządzanych w oparciu o zamknięte i uzgodnione rejestry.
7) Rejestry po zamknięciu i sporządzeniu z nich poleceń księgowania winny być archiwowane wraz z dokumentami, którym nadano numerację w danych rejestrach.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU

Cz. Krzemiński

110.

PISMO OKÓLNE Nr 51

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO DEPARTAMENT KSIĘGOWOŚCI

Znak KS-I/B-1a

z dnia 24 sierpnia 1953 r.

w sprawie rodzaju kosztów zatrudnienia robotników zamiejscowych oraz sposobu ich księgowania.

W powołaniu na § 15 p. 2 zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 26 czerwca 1953 r. (Monitor Polski Nr A-67, poz. 818) w sprawie zasad rozliczania kosztów dodatkowych powstałych w wyniku zatrudnienia robotników zamiejscowych, Departament Księgowości podaje niżej ustalone przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego w piśmie okólnym Nr 7 z dnia 27 kwietnia 1953 r. (znak BU3-12-46) ścisłe określenie rodzajów kosztów zaliczanych do kosztów zatrudnienia robotników zamiejscowych.

Są nimi:

1) koszty werbunku tzn. płace i narzuty na płace robotników,
2) koszty przejazdów z i do miejsca zamieszkania oraz diety za czas przejazdu robotników zwerbowanych,
3) koszty diet robotników delegowanych do pracy za okres pobytu na miejscu pracy,
4) koszty zakwaterowania robotników zamiejscowych w kwaterach własnych lub obcych,
5) koszty codziennego dowozu robotników zamiejscowych do miejsca pracy i z powrotem do miejsca zamieszkania.

Koszty zatrudnienia robotników zamiejscowych księguje się na koncie 162 „Inne koszty ogólne" w pozycji analitycznej 4 „Werbunek siły roboczej i koszty zatrudnienia robotników zamiejscowych", skąd ulegają przeniesieniu w poniesionej wysokości na właściwy obiekt na konto produkcji budowlanej (151). Rejestrowanie poszczególnych rodzajów kosztów w podanym wyżej układzie należy prowadzić pozaksięgowo.

Przykładowo przebieg ramowych księgowań tych kosztów przedstawia się jak następuje:

Lp.	Treść	Suma	Nr Nr kont W-n	Nr Nr kont Ma
1	2	3	4	5
1.	Diety pracowników zamiejscowych	1.000	162/4	041,043 077
2.	Ekwiwalent za czas podróży oraz narzuty na te płace przewidziane kosztorysem	100	162/4	141,086
3.	Płace i narzuty na płace aparatu werbunkowego	300	162/4	141,086
4.	Koszty delegacji (zwrot koszt. podróży, kwater itp.)	200	162/4	041,043 077
5.	Koszty świadcz. dla robotn. zamiejsc. z rozlicz. transportu własnego	300	162/4	157
6.	Koszty świadczeń dla robotn. zamiejscowych z rozliczenia kosztów utrzymania własnych hoteli robotniczych	700	162/4	167
7.	Zaliczenie zebranych kosztów:			
	na obiekt Nr	800	151/Nr obiektu	162
	na obiekt Nr	1.500	151/Nr obiektu	
8.	Faktury za świadczenia (żądania zapłaty) dla robotników zamiejscowych objęte dodatkowym kosztorysem:			
	obiekt Nr	800	R.VI	191
	obiekt Nr	1.500	R.VI	191

Całość zagadnień związanych z rozliczeniem kosztów robotników zamiejscowych reguluje wspomniane na wstępie niniejszego pisma okólnego zarządzenie Ministra Budownictwa Przemysłowego.

W związku z ustaleniem obecnie nowych zasad księgowania tych kosztów anuluje się równocześnie pismo okólne Departamentu Księgowości Nr 17 z dnia 29 lutego 1953 r. w powyższej sprawie.

V-DYREKTOR DEPARTAMENTU **Cz. Krzemiński**

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Warszawa, Krucza 24/26. Telefon 834-81.
Tel. wewn. Redakcji: 392; Administracji 495. Prenumerata: roczna zł 30.—, numer pojedynczy zł 1.50.
Prenumeratę należy wpłacać na konto: N.B.P. konto 378—412/987 cz. 24 — dział 5 — rozdział 17.

Druk LSW W-wa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. sat. kl. VII-A1/60 g. Zam. 621c z dn. 24.VIII.1953 r. 4-B-19909